

Joseph Goebbels

TOTALNI RAT

**Govor
„Wollt Ihr den totalen Krieg?“**

IZDAVAČ: NSDAP/AO

Njemački kameradi i stranački kameradi! ¹

Prije samo tri tjedna stajao sam na ovom mjestu da bih pročitao Führerovu objavu povodom desete godišnjice zauzimanja vlasti, i govoriti vama i njemačkom narodu. Kriza sa kojom se sada suočavamo na Istočnom frontu bila je na svojem vrhuncu. Usred teških nesreća sa kojima se nacija suočila u bitci na Volgi, okupili smo se 30. siječnja ove godine na masovnomu skupu da bismo iskazali naše jedinstvo, našu jednoglasnost, i našu snažnu volju za svladavanje teškoća sa kojima smo se suočili u četvrtoj godini ovoga rata. Bilo mi je dirljivo iskustvo, a vjerojatno i svima vama, doznati nekoliko dana kasnije da su se naši junački borci u Staljingradu putem krugovala pridružili našem snažnom skupu ovdje u Palači sportova. Putem krugovala su nam dojavili da su čuli Führerovu objavu, i vjerojatno zadnji put u njihovim životima, pridružili nam se u pjevanju nacionalne himne uzdignutih ruku. Kakav su primjer dali njemački vojnici u ovim važnim vremenima! Kakvu obvezu na sve nas stavlja taj primjer, posebice cijelu Njemačku domovinu! Staljingrad je bio i jest sudbinski alarmantni poziv njemačkom narodu! Narod koji ima snage preživjeti i svladati takvu lošu sreću, čak i izvući iz nje dodatnu snagu, je nepobjediv. U mojem govoru vama i njemačkom narodu, sjetit ću se staljingradskih junaka, koji na mene, i sve nas, stavljaju veliku obvezu.

Ne znam koliko milijuna ljudi, kod kuće i na bojištu, sudjeluje u ovom masovnom skupu slušajući me noćas putem krugovala. Želim iz dubine svojeg srca govoriti svima vama u dubine vaših srca. Vjerujem da se cijeli njemački narod strasno zanima za ovo što imam noćas za reći. Stoga ću govoriti sa svetom ozbiljnošću i otvorenošću, kao što zahtijeva vrijeme. Njemački narod, odgojen, obrazovan, discipliniran nacionalsocijalizmom, može podnijeti cijelu istinu. Zna težinu situacije u kojoj je Reich, i stoga njegovo vodstvo može zahtijevati nužne čvrste mjere, da, čak i najčvršće mjere. Mi Nijemci smo naoružani protiv slabosti i neizvjesnosti. Udarci i zle sreće rata samo nam daju dodatnu snagu, čvrstu hrabrost, i duhovnu i borbenu volju za svladavanje svih teškoća i prepreka revolucionarnim elanom.

Sada nije vrijeme pitati kako se sve to dogodilo. To može pričekati, kada će njemački narod i cijeli svijet saznati cijelu istinu o zloj sreći nedavnih tjedana, i njenom dubokom i sudbinskom značaju. Junačka žrtva junaštva naših vojnika u Staljingradu imala je široki povijesni značaj za cijeli Istočni front. Nije bila uzaludna. Budućnost će jasno pokazati zašto. Ako preskočim nedavnu prošlost i gledam naprijed, to činim namjerno. Vremena je malo! Nema se vremena za jalove debate. Moramo odmah djelovati, odlučno i temeljito kao što je uvijek i bio nacionalsocijalistički način.

Pokret je od svojeg početka djelovao na taj način da bi svladao brojne krize sa kojima se suočio i pobijedio. Nacionalsocijalistička država je također odlučno djelovala kada je bila suočena sa opasnošću. Mi nismo kao noj koji zabija glavu u pijesak tako da ne bi gledao

¹ Goebbelsov govor održan 18. veljače 1943. Prijevod prema audio snimci pohranjenoj u *Deutsches Rundfunkarchiv* (Frankfurt): Nr. 52 – 12534. Postoje cijeli odlomci koji se ne pojavljuju u tiskanoj verziji "Nun, Volk steh auf, und Sturm brich los! Rede im Berliner Sportpalast," *Der steile Aufstieg* (Munich: Zentralverlag der NSDAP, 1944), pp. 167-204. Radi lakšeg snalaženja, navedeni odlomci označeni su kurzivom u zagradama.

opasnost. Mi smo dovoljno hrabri za gledati opasnosti u lice, hladno i nemilosrdno ju izmjeriti, onda odlučno djelovati uzdignutih glava. I kao pokret i kao nacija, mi smo uvijek bili najbolji kada smo trebali fanatičnu, odlučnu volju za pobijediti i eliminirati opasnost, ili snažni karakter dostatni za svladati svaku prepreku, ili ogorčenu odlučnost za postizanje našega cilja, ili snažno srce sposobno za podnijeti svaku unutrašnju i vanjsku bitku. Tako će biti i danas. Moj je zadatak dati vam jednostavnu sliku situacije, i zacrtati teške zaključke koji će upravljati akcijama njemačke vlade, ali i njemačkog naroda

Trenutno smo suočeni sa ozbiljnim vojnim izazovom na Istoku. Izazov je ovoga momenta širok, jako sličan, ali ne i identičan, onomu od prošle zime. Kasnije ćemo raspravljati o uzrocima. Sada, mi moramo prihvatiti stvari kakve jesu i otkriti i primijeniti putove i načine za izaći nakraj sa ovom situacijom. Nema koristi raspravljati o ozbiljnosti situacije. Odbijam dati vam krivi dojam o situaciji koji može dovesti do krivih zaključaka, primjerice dati njemačkom narodu lažni osjećaj sigurnosti koji bi u cijelosti bio neprikladan sadašnjoj situaciji.

Oluja iz stepa, koja ove zime bijesni protiv našega uvaženoga kontinenta zasjenjuje sva prethodna ljudska i povijesna iskustva. Njemačka vojska i njeni saveznici su jedina moguća obrana. U svojoj je objavi 30. siječnja Führer pitao na ozbiljni način što bi bilo od Njemačke i Europe da je 30. siječnja 1933. buržuska ili demokratska vlada došla na vlast umjesto nacionalsocijalističke. Koje bi opasnosti uslijedile, brže nego smo čak i mi tada mogli pretpostaviti, i koja sredstva obrane bismo mi imali za susresti ih? Deset je godina nacionalsocijalizma bilo dovoljno za njemačkom narodu učiniti jasnom ozbiljnost opasnosti postavljene od boljševizma sa Istoka. Sada pojedini mogu shvatiti zašto smo tako često govorili o borbi protiv boljševizma na našim Nürnberškim stranačkim skupovima. Mi smo podignuli naše glasove zbog upozorenja našem njemačkom narodu i svijetu, nadajući se da ćemo probuditi Zapadno čovječanstvo iz paralizirane volje i duha u koje je upalo. Mi smo im pokušali otvoriti oči neka vide užasnu opasnost Istočnog boljševizma, koji je naciju od skoro 200 milijuna ljudi podvrgnuo židovskom teroru i koji se spremao za agresivni rat protiv Europe.

Kada je Führer naredio napad njemačke vojske na Istok 22. lipnja 1941, mi nacionalsocijalisti smo znali da će to biti odlučujuća bitka ove velike borbe. Mi smo znali za opasnosti i poteškoće. Ali smo također znali da opasnosti i teškoće uvijek rastu s vremenom, nikada se ne smanjuju. Bilo je dvije minute do ponoći! Čekati samo malo duže bi lako dovelo do uništenja Reicha i potpune boljševizacije europskoga kontinenta.

Razumljivo je da, kao rezultat obmana i blefova širokih razmjera od boljševičke vlade, mi nismo valjano procijenili ratni potencijal Sovjetskog saveza. Tek sada vidimo njegov istinski razmjer. To je razlog zašto borba sa kojom su suočeni naši vojnici na Istoku u svojoj čvrstoći, opasnostima i poteškoćama nadilazi svu ljudsku maštu. Borba zahtijeva našu punu nacionalnu snagu. Ovo je prijetnja Reichu i europskom kontinentu koja zasjenjuje sve prijašnje opasnosti. Ako budemo neuspješni u ovoj borbi, nećemo izvršiti našu povijesnu zadaću. Sve što smo izgradili i učinili u prošlosti, blijedi pred ovim divovskim zadatkom sa kojim se njemačka vojska izravno, a manje izravno i njemački narod, suočava.

Prvo govorim svijetu, i objavljujem tri teze glede naše borbe protiv boljševičke opasnosti na Istoku.

Prva teza: Da njemačka vojska nije bila u poziciji slomiti opasnost sa Istoka, Reich bi pao, a uskoro nakon toga i cijela Europa.

Druga teza: Njemačka vojska, njemački narod, i njihovi saveznici imaju sami dovoljno snage za spasiti Europu od ove prijetnje.

Treća teza: Suočeni smo sa opasnošću. Moramo djelovati brzo i odlučno, ili će biti prekasno.

Vraćam se prvoj tezi. Boljševizam je uvijek otvoreno objavljivao svoj cilj: dovesti revoluciju ne samo u Europu, već i u cijeli svijet, i potopiti sve u boljševičkom kaosu. Taj je cilj bio očigledan od početka boljševičkog Sovjetskog saveza, i bio je ideološki i praktični cilj politike Kremlja. Jasno, što su Staljin i ostalo sovjetsko vodstvo bliži uvjerenju da će ostvariti svoje ciljeve o uništenju svijeta, sve ih više pokušavaju sakriti i tajiti.

Nas nacionalsocijaliste se ne može prevariti. Mi nismo kao one bojažljive duše koje čekaju poput hipnotizirana zeca sve dok ih zmija ne proguta. Mi preferiramo prepoznati opasnost u pravo vrijeme i započeti učinkovitu akciju. Mi vidimo izravno ne samo ideologiju boljševizma, već i njenu praksu, zato jer smo imali veliki uspjeh sa time u našim domaćim borbama. Kremlj nas ne može prevariti. Imali smo četrnaest godina borbe za vlast, i potom deset godina, za odmaskirati njegove namjere i nečasne obmane. Cilj boljševizma je židovska svjetska revolucija. On želi dovesti kaos u Reich i Europu, koristeći nastalo beznađe i očaj za uspostavu međunarodne, boljševički-prikrivene kapitalističke tiranije.

Ne trebam niti govoriti što bi to značilo za njemački narod. Boljševizacija Reicha značila bi likvidaciju cijele naše inteligencije i vodstva, i pad naših radnika u boljševičko-židovsko ropstvo. To je njihov cilj! U Moskvi, oni nalaze radnike za prisilno radne bojne sibirsktundre, kao što je Führer rekao u svojoj objavi 30. siječnja. Revolt stepa se sprema na frontu, i oluja sa Istoka koja udara na naše linije svakodnevno rastućom snagom je ništa drugo nego ponavljanje povijesnog uništenja koje je tako često u prošlosti ugrožavalo naš kontinent.

To je izravna prijetnja [ne samo našoj opstojnosti, već također] i svakoj europskoj sili. Nitko ne bi smio vjerovati da će boljševizam stati na granicama Reicha, ako bi bio pobjedonosan, zbog dogovora na papiru. Cilj je njegove agresivne politike i ratova boljševizacija svake zemlje i naroda na svijetu. Suočeni sa takvim neporecivim namjerama, mi nismo impresionirani papirnatim deklaracijama Kremlja ili jamstvima Londona ili Washingtona. Mi znamo da imamo posla sa paklenom vražjom politikom koja ne priznaje vladajuće norme u relacijama među ljudima i nacijama.

Kada, na primjer, engleski Lord Beaverbrook kaže da se Europa mora dati Sovjetima, ili kada vodeći američki židovski novinar Brown cinično nadoda da bi boljševizacija Europe mogla riješiti sve probleme kontinenta, mi znamo što Židovi imaju na umu. Europske sile su suočene sa najkritičnijim pitanjem svojih života. Zapad je u opasnosti! Nema veze shvaćaju li to njegove vlade i intelektualci ili ne.

Njemački narod, u bilo kojem slučaju, nije voljan klanjati se ovoj opasnosti. Iza pridolazećih sovjetskih divizija vidimo židovske likvidacijske komandose, i iza njih teror, prikaze masovnih izgladnjenja, i potpunu anarhiju u Europi. Međunarodno židovstvo je vražji ferment za dekompoziciju koji pronalazi ciničnu zadovoljštinu u potapanju svijeta u najdublji kaos i u uništenju drevnih kultura u čijoj izgradnji nije imao ulogu.

Mi također znamo našu povijesnu odgovornost. Dvije tisuće godina zapadne povijesti su u opasnosti. Ne može se precijeniti opasnost. Indikativno je kada netko to nazove pravim imenom, međunarodno židovstvo diljem svijeta glasno prosvjeduje. Stvari su otišle predaleko u Europi kada se opasnost ne smije nazvati opasnošću kada ju uzrokuju Židovi! *[Mi se nikada nismo bojali Židova, a još manje ih se bojimo danas!]* To ne zaustavlja nas nacionalsocijaliste u izvlačenju važnih zaključaka.

To je ono što smo mi učinili u našim ranijim domaćim borbama. Demokratsko židovstvo iz *Berliner Tageblatta* i *Vossische Zeitung*a je služilo komunističkom židovstvu minimizirajući i podcjenjujući rastuću opasnost, i tiho uspavljujući naše ugrožene ljude i podrivajući njihovu sposobnost za otpor. Mi smo očekivali, ako se opasnost ne nadvlada, sablasti gladi, bijede i prisilnog rada milijuna Nijemaca. Mi vidimo rušenje našeg prečasnog dijela svijeta, zakopanog u ruševinama drevne baštine Zapada. To je opasnost sa kojom se suočavamo danas.

Moja druga teza: Jedino su Njemački Reich i njegovi saveznici u poziciji oduprijeti se ovoj opasnosti. Europske nacije, uključujući Englesku, vjeruju da su one dovoljno snažne za djelotvorno se oduprijeti boljševizaciji Europe, dođe li do toga. Ovo je vjerovanje djetinjasto i nije ni vrijedno pobijanja. Ako najjača vojna sila svijeta nije u mogućnosti slomiti opasnost boljševizma, tko drugi onda to može? Neutralne europske nacije nemaju niti potencijal niti vojna sredstva niti duhovnu snagu za pružiti čak i najmanji otpor boljševizmu. Boljševičke robotske divizije bi ih pregazile za par dana. U glavnim gradovima u srednje-velikim i malim europskim državama, tješe se idejom da se mora biti intelektualno naoružan protiv boljševizma. To nas podsjeća na izjave buržujskih stranaka 1932. da će se oni moći boriti i pobijediti protiv komunizma sa intelektualnim oružjem. To je čak i onda bilo preglupo da bi bilo vrijedno pobijanja.

Istočni boljševizam nije samo doktrina terorizma, to je i praksa terorizma. On ulaže sve napore za svoje ciljeve sa paklenom cjelovitošću, koristi sve resurse na raspolaganju, bez obzira na dobrobit, boljitak, ili mir ljudi koje okrutno tlači. Što bi Engleska i Amerika uradile ako, u najgorem slučaju, Europa padne u boljševičke ruke? Zar bi London možda uvjerio boljševizam da stane kod Engleskoga kanala? Već sam rekao da boljševizam ima svoje strane legije u obliku komunističkih partija u svakoj demokratskoj naciji. Niti jedna od ovih država ne smije misliti da je imuna na domaći boljševizam. U nedavnim izborima za House of Commons, nezavisni, tj. komunistički kandidat dobio je 10 741 od ukupno 22 371 glasova. To je bilo u oblasti koja je bila snažno konzervativno uporište. U kratko vrijeme, 10 000 glasača, skoro pola, je izgubljeno zbog komunista. To je dokaz da boljševička opasnost postoji također i u Engleskoj, i da neće otići samo zato što ju se ignoriira.

Mi ne polažemo nade u ikoja teritorijalna obećanja koja Sovjetski savez može dati. Boljševizam crta ideološke kao i vojne granice, koje postavljaju opasnost svakoj naciji. Svijet više nema izbor između padanja nazad u svoju staru raskomadnost ili prihvaćanja novoga poretka za Europu pod vodstvom Sila osovine. Jedini je izbor sada između života pod vojnom zaštitom Sila osovine ili u boljševičkoj Europi.

Čvrsto sam uvjeren da jadikujući Lordovi i Nadbiskupi u Londonu nemaju niti najmanju namjeru oduprijeti se boljševičkoj opasnosti koja bi uslijedila ako sovjetska vojska uđe u Europu. Židovstvo je jako duboko zarazilo Anglo-Saksonske države i duhovno i politički tako da one više nemaju sposobnosti za vidjeti ili prihvatiti opasnost. Ono sebe prikriva u boljševizam u Sovjetskom savezu, i plutokratski-kapitalizam u Anglo-Saksonskim državama. Židovska rasa je uvijek bila stručnjak za mimikriju, tj. sustavnu mogućnost za iščeznuti u svojem okruženju. Mi to znamo iz naše vlastite prošlosti. Oni uspavljaju njihove ljude domaćine, oni ih drogiraju, paraliziraju njihovu sposobnost za obraniti se protiv životno-ugrožavajuće opasnosti od židovstva.

Naš uvid u materiju doveo nas je do rane spoznaje da suradnja međunarodne plutokracije i međunarodnog boljševizma nije tako proturječna kao što se čini na prvi pogled, već znak duboke istovjetnosti. Ruka pseudo-civiliziranog židovstva Zapadne Europe se rukuje rukom židovstva istočnih getoa preko Njemačke. Europa je u smrtnoj opasnosti [*čak i ako Englezi to ne žele priznati*].

Ne ugađam sebi, naravno, misleći da će moje primjedbe utjecati na javno mišljenje neutralnih, a još manje neprijateljskih, država. To također niti nije moj cilj. To ni ne namjeravam [*jer ja govorim njemačkom narodu, ne svijetu*]. Znam da će me, s obzirom na date naše probleme na Istočnom frontu, engleski tisak sutra bijesno napasti optužbama da sam napravio prve mirovne pokusne prijedloge. To zasigurno nije tako. Nitko više u Njemačkoj ne misli o kukavičkim kompromisima. Cijeli narod misli jedino na teški rat! Kao glasnogovornik vodeće nacije kontinenta, međutim, uzimam si za pravo zvati opasnost opasnošću ako ona prijeti ne samo našoj zemlji, već i našem cijelom kontinentu. Mi nacionalsocijalisti imamo dužnost oglasiti alarm protiv pokušaja međunarodnog židovstva da utopi europski kontinent u kaosu, i upozoriti da židovstvo u boljševizmu ima terorističku vojnu silu koja se ne može precijeniti.

Moja je treća teza da je opasnost u neposrednoj blizini. Duhovna paraliza zapadno europskih demokracija pred njihovom najsmrtnijom opasnosti je zastrašujuća. Međunarodno židovstvo čini sve što može na poticanju takve paralize. Tijekom naše borbe za vlast u Njemačkoj, židovske su novine pokušale skriti opasnost, sve dok nacionalsocijalizam nije probudio ljude. Isto se događa danas u drugim nacijama. Židovstvo se opet otkriva kao utjelovljenje zla, kao plastični demon propadanja, i kao nositelj kaosa za uništenje međunarodne kulture.

To objašnjava, usput, našu dosljednu politiku prema židovstvu [*čak i kada Židovi mogu još uvijek pozvati svoju staru gardu pristaša u Berlinu*]. Mi vidimo židovstvo kao izravnu prijetnju svakoj naciji. Nas nije briga što ostali narodi čine oko opasnosti. Ono što mi činimo za obraniti se je naša stvar, međutim, mi nećemo tolerirati prigovore ostalih. Židovstvo je zarazna infekcija. Neprijateljske nacije mogu podići licemjerne prosvjede protiv naših mjera

protiv židovstva i liti krokodilske suze, ali to nas neće spriječiti u obavljanju onoga što je nužno. Njemačka, u svakom slučaju, nema namjeru klanjati se pred ovom židovskom prijetnjom, nego radije namjerava djelovati u pravo vrijeme, koristeći ukoliko je potrebno najtotalnije i najradikalnije mjere za [istrijebiti-, za] izaći nakraj sa židovstvom.

Vojni izazovi Reicha na Istoku su središte svega. Rat mehaniziranih robota protiv Njemačke i Europe je dosegnuo svoj vrhunac. Odupirući se ozbiljnoj i izravnoj prijetnji svojim oružjem, njemački narod i saveznici Sila osovine ispunjaju u pravom smislu riječi Europsku misiju. Naša hrabra i pravedna borba protiv ove svjetske pošasti neće biti ometena sa bučnim prosvjedima međunarodnog židovstva širom svijeta. Ona može i mora završiti jedino pobjedom!

Staljingradska bitka je simbol junačkog, muževnog otpora revoltu sa stepa. Ona nije samo od vojnog, već i dubokog intelektualnog i duhovnog značaja za njemački narod. Ovdje su nam se prvi put otvorile oči za vidjeti istinsku prirodu rata. Više ne želimo lažne nade i iluzije. Želimo hrabro pogledati činjenicama u lice, kako god teške i grozne one bile. Povijest naše stranke i naše države je dokazala da prepoznata opasnost znači da je opasnost već napola pobijedena. Naše će dolazeće teške bitke na Istoku biti pod znakom ovog junačkog otpora. To će zahtijevati prije nezamislive napore naših vojnika i našega oružja u svim njihovim prijašnjim kampanjama. Nemilosrdni rat bijesni na Istoku. Führer je bio u pravu kada je rekao, u svojoj objavi 30. siječnja, da na kraju neće biti pobjednika i poraženih, već samo živih i mrtvih.

Njemački narod je to jasno prepoznao. Njegov ga je zdravi instinkt vodio kroz ratne dnevne konfuzije intelektualnih i duhovnih teškoća. Mi danas znamo da su Blitzkrieg u Poljskoj i kampanja na Zapadu od ograničenog značaja u odnosu na borbu na Istoku. Njemačka nacija se bori za sve što posjeduje. Mi znamo da njemački narod brani svoja najsvetija dobra: svoje obitelji, svoje žene, i svoju djecu, svoj predivni i netaknuti zavičaj, svoje gradove i sela, svoju dvije tisuće godina staru kulturu, sve, zaista, što život čini vrijednim življenja.

Boljševizam naravno niti najmanje ne poštuje blaga naše nacije, i niti bi ga bilo i najmanje briga za njih ako bi došlo do toga. Nije ga bilo briga niti za vlastiti narod. Sovjetski savez je tijekom prošlih 25 godina izgradio boljševički vojni potencijal do nezamislivog stupnja, a jedan smo krivo procijenili. Terorističko židovstvo je imalo 200 milijuna ljudi koji su služili u Rusiji. Ono je cinično koristilo svoje metode za stvoriti iz ravnodušne čvrstoće ruskog naroda smrtnu opasnost za civilizirane nacije Europe. Cijela je nacija na Istoku odvedena u borbu. Muškarci, žene, čak i djeca su zaposleni ne samo u tvornicama oružja, već i u samom ratu. Dvije stotine milijuna živi pod terorom GPU-a, djelomično zarobljenici vražjega gledišta, djelomično iz apsolutne glupavosti. Mnoštvo tenkova sa kojima smo se suočili na Istočnom frontu su rezultat 25 godina socijalne nesreće i bijede na račun boljševičkog naroda. Moramo uzvratiti sličnim mjerama ako ne želimo odustati od igre kao da je izgubljena.

Čvrsto sam uvjeren da ne možemo svladati boljševičku opasnost ukoliko ne koristimo ekvivalentne, ali ne i identične, metode. Njemački narod se suočava sa najozbiljnijim zahtjevom rata, tj. pronaći odlučnost za korištenje svih naših resursa da bi zaštitili sve što

imamo i dobili sve što ćemo trebati u budućnosti. *[Danas, mi više ne možemo održavati visoki životni standard na račun naše obrambene snage na Istoku. Umjesto toga, mi moramo ojačati našu obrambenu snagu na račun visokog domaćeg životnog standarda koji više nije primjeren pod ovim okolnostima.*

To ne znači da mi imitiramo boljševičke metode. Mi smo koristili drukčije metode ranije u našoj borbi protiv komunističke partije nego što smo koristili protiv stranaka srednjega staleža. Suočeni smo sa suparnikom sa kojim se mora obračunati drukčije. On je koristio teror za borbu protiv nacionalsocijalističkog pokreta. Teroru se ne suprotstavlja sa intelektualnim argumentima, već samo sa protu-terorom!

Boljševička intelektualna prijetnja je i te kako poznata. Oni u inozemstvu to ne osporavaju. Ali mi, i Europa, smo sada suočeni sa izravnom vojnom prijetnjom koja nadilazi intelektualnu prijetnju. Odgovoriti joj samo sa intelektualnim argumentima bi vjerojatno dalo onima na vlasti u Kremlju dobar razlog za smijeh. Mi nismo tako glupi ili kratkovidni da bismo makar pokušali boriti se protiv boljševizma sa takvim neodgovarajućim metodama. Niti smo voljni, kao što reče poslovica, izabrati našeg vlastitog mesara. Mi smo odlučni obraniti naše živote sa cijelom snagom koju imamo, ne mareći za to vidi li ili ne ostatak svijeta potrebu za ovom borbom.]

Totalni rat je najvažniji zahtjev ovoga časa! Moramo dokrajčiti buržujski stav koji smo također vidjeli u ovom ratu: Operi mi leđa, ali nemoj me smočiti! Opasnost sa kojom smo suočeni je ogromna. Napori koje poduzimamo za dočekati ju moraju biti isto tako ogromni. Došlo je vrijeme kada moramo skinuti rukavice i koristiti naše šake! Ne možemo više samo djelomično i aljkavo koristiti bogati ratni potencijal kod kuće i u značajnim dijelovima Europe koje mi kontroliramo. Mi moramo koristiti naše pune resurse, što brže i temeljitije a da je organizacijski i praktično moguće. Beskorisna zabrinutost je potpuno neumjesna. Budućnost Europe ovisi o našem uspjehu na Istoku. Mi smo ju spremni braniti. Njemački narod prolijeva svoju najdragocjeniju krv u ovoj borbi. Ostatak Europe bi trebao barem raditi na tomu da nas podrži. Oni koji u ostatku Europe danas to ne shvaćaju, sutra će nam zahvaljivati na koljenima što smo hrabro i čvrsto preuzeli ovaj zadatak.

Niti najmanje nas ne zamara to što naši neprijatelji u inozemstvu tvrde kako su naše mjere totalnog rata slične onim boljševičkim. Oni licemjerno tvrde da to znači kako nema potrebe boriti se protiv boljševizma *[, budući da smo mi sami boljševici]*. Pitanje ovdje nije o metodama, već o cilju, tj. eliminiranju opasnosti. Pitanje nije jesu li metode koje koristimo dobre ili loše, već jesu li uspješne. Nacionalsocijalistička vlada je spremna koristiti sva sredstva. Nije nas briga hoće li itko prigovarati. Nismo voljni oslabiti njemački ratni potencijal mjerama koje održavaju visoki, skoro mirnodopski životni standard određenih staleža, i time ugroziti naše ratne napore. Mi se dragovoljno odričemo značajnoga dijela našeg životnog standarda u svrhu povećanja naših ratnih napora što je brže i potpunije moguće.

Kao što su nebrojena pisma iz domovine i sa ratišta pokazala, usput, cijeli se njemački narod slaže. Svatko zna da će ukoliko izgubimo, sve biti uništeno. Narod i vodstvo su odlučni za poduzimanje najradikalnijih mjera. Široke radničke mase našega naroda nisu nesretne zato što je vlada previše nepopustljiva. Ako ništa drugo, oni su zabrinuti jer je vlada previše obazriva.

Pitajte bilo koga u Njemačkoj, i on će reći: Najradikalnije nije dovoljno radikalno, i najtotalnije nije dovoljno totalno za postići pobjedu!

Napor totalnog rata je postao stvar cijelog njemačkog naroda. Nitko nema ikoja opravdanja za ignoriranje njegovih zahtjeva. Olujni pljesak mnoštva pozdravio je moj poziv za totalni rat 30. siječnja. Stoga vas mogu uvjeriti da su mjere vodstva u punomu suglasju sa željama njemačkog naroda kod kuće i na ratištu. Narod je voljan podnijeti svaki teret, čak i najteži, napraviti svaku žrtvu, ako to vodi ka velikom cilju pobjede.

Naravno, podrazumijeva se da će teret biti jednako raspodijeljen. Mi ne možemo tolerirati situaciju u kojoj većina naroda nosi teret rata, dok manjina nastoji izbjeći svoj teret i odgovornosti. Mjere koje smo poduzeli, i koje ćemo poduzeti, karakterizirat će duh nacionalsocijalističke pravde. Nije nas briga za stalež ili položaje. Bogati i siromašni, visoki i niski moraju jednako dijeliti teret. Svatko mora obavljati svoju dužnost u ovom ozbiljnom času, ili sa izborom ili drukčije. Mi znamo da ovo ima punu potporu naroda. Radije ćemo učiniti previše nego premalo za postizanje pobjede. Niti jedan rat u povijesti nije izgubljen zato što je vlada imala previše vojnika. Puno, međutim, ih je izgubljeno jer je baš suprotno bila istina.

[Već sam rekao javnosti da je ključni zadatak ovoga trenu opskrbiti Führera, iako mjere poduzimamo kod kuće, sa operativnim rezervama koje će on trebati za priželjkivane ofenzive dolazećeg proljeća i ljeta! Što više damo Führeru, to će taj udar biti još smrtonosniji! Nije više prigodno sanjati o miru – njemački narod mora misliti samo o ratu. To neće produžiti rat, već skratiti ga: najtotalniji i najradikalniji rat je također i najkraći.]

Moramo opet poduzeti ofenzivu na Istoku. Mi imamo potrebite resurse. Mi ih moramo mobilizirati, i ne samo u organizacijskom i birokratskom smislu, već također mi moramo i improvizirati. Slijediti birokratske kanale uzima previše vremena! Vremena nema! Moramo biti brzi! U ranijoj borbi nacionalsocijalističkog pokreta protiv demokratske države, nismo uvijek slijedili pažljivi plan. Mi smo često živjeli od danas do sutra, prateći političku strategiju improvizacije. To mora ponovno biti slučaj. Vrijeme je za pokrenuti lijenčine! Njih se mora istresti iz njihovog udobnog mira. Mi ne možemo čekati da se oni urazume. To bi moglo biti prekasno. Alarm se mora čuti diljem cijele nacije.] Milijuni ruku se moraju primiti posla diljem cijele države.

Mjere koje smo poduzeli, i one koje još moramo poduzeti, i o kojima ću kasnije u ovom govoru raspraviti, su ključne za naš cijeli javni i privatni život. Pojedinaac će možda morati podnijeti velike žrtve, ali one su sićušne kada se usporede sa žrtvama koje bi on morao podnijeti ako bi njegovo odbijanje dovelo na nas najveću nacionalnu katastrofu. Bolje je djelovati u pravo vrijeme nego čekati da se bolest ukorijeni. Čovjek se neće moći žaliti doktoru ili tužiti ga zbog tjelesne ozljede. On ne reže zato da bi ubio, već da bi spasio pacijentov život.

Dopustite mi opet reći da što su teže žrtve koje njemački narod mora podnijeti, još je važnije da one budu pravedno raspodijeljene. Narod tako želi. Nitko se ne odupire čak i najtežim ratnim teretima. Ali ljude razljuti kada nekolicina uvijek pokušava izbjeći terete.

Nacionalsocijalistička vlada ima i moralnu i političku dužnost suprotstaviti se takvim pokušajima, ako je potrebno i drakonskim kaznama. Favoriziranje bi ovdje bilo potpuno neumjesno, dovelo bi s vremenom do konfuzije u ljudskim emocijama i stavovima što bi bilo smrtna opasnost za naš javni moral.

Mi smo stoga primorani prilagoditi niz mjera koje nisu same po sebi nužne za ratne napore, ali se čine nužnima za održanje morala kod kuće i na ratištu. Optika rata, tj. kako se čine stvari izvana, je od odlučujuće važnosti u ovoj četvrtoj godini rata. U pogledu nadljudskih žrtvi koje ratište podnosi svaki dan, ono ima osnovno pravo očekivati da nitko kod kuće ne uzima sebi za pravo ignorirati rat i njegove zahtjeve. I ne zahtijeva ovo samo ratište, već i nadmoćno pošteno pučanstvo u domovini. Radišni imaju pravo očekivati da ako oni rade deset ili dvanaest ili četrnaest sati na dan, lijena osoba koja misli da su glupi ne stoji pored njih. Domovina mora ostati čista i netaknuta u svojoj cijelosti. Ništa ne smije narušiti sliku.

Stoga postoji niz mjera u ime ratne optike. Mi smo naredili, na primjer, zatvaranje barova i noćnih klubova. Ja ne mogu zamisliti da ljudi koji obavljaju svoju dužnost zbog ratnih napora imaju snage još i za ostati vani kasno u noć na takvim mjestima. Ja jedino mogu zaključiti da oni ne shvaćaju ozbiljno svoju odgovornost. Mi smo zatvorili takve ustanove jer su nas počele vrijeđati, i zato jer narušavaju sliku rata. Mi nemamo ništa protiv takve zabave kao takve. Nakon rata mi ćemo se sretno držati pravila "Živjeti i dati drugomu da živi." Ali za trajanja rata, slogan mora biti "Boriti se i dati drugomu da se bori! "

Također smo zatvorili luksuzne restorane koji zahtijevaju daleko veće resurse nego što je razumno. Može biti da osoba za slučajnu prigodu misli kako je, čak i za vrijeme rata, njegov stomak najvažnija stvar. Nas ne može biti briga za njega. Na ratištu svi od običnog vojnika do general feld-maršala jedu iz vojne kuhinje. Ne vjerujem da se traži previše inzistiranjem da mi u domovini obratimo pozornost na barem osnovne zakone društvenog mnijenja. Mi opet možemo postati sladakusci kada se rat završi. Ovoga trena, imamo se brinuti o važnijim stvarima nego brinuti se o našim stomacima.

Nebrojene luksuzne trgovine su također zatvorene. One su često vrijeđale kupce. Najčešće nije bilo ničega za kupiti, osim ako čovjek plati tu i tamo maslacem ili jajima umjesto novcem. Koja je korist od trgovina koje više nemaju ništa za prodati, već samo koriste struju, grijanje, i ljudski rad što nedostaje na svim drugim mjestima, posebice u industriji naoružanja.

Nije izgovor reći da držanje otvorenima neke od tih trgovina impresionira strance. Stranci će biti impresionirani jedino njemačkom pobjedom! *[Tijekom borbe za vlast, mi smo bili jadni nacisti! Kada smo pobijedili, svatko je želio prijateljstvo.]* Svatko će željeti biti naš prijatelj ako pobijedimo u ratu, također. Ali ako izgubimo, vjerojatno ćemo moći nabrojati naše prijatelje na prste jedne ruke.

Dokrajčili smo takve iluzije koje narušavaju ratnu vanjštinu. Mi želimo ljude koji stoje u praznim trgovinama postaviti na korisna radna mjesta u ratnoj ekonomiji. Ovaj je proces već započeo, i bit će dovršen do 15. ožujka. Stotine tisuća ljudi će biti obuhvaćeno. To je, naravno, velika transformacija našeg cijelog gospodarskog života. Mi slijedimo plan, mi nismo, naravno, nervozni oko stvari. Mi ne želimo nepravедno ikoga optuživati ili ih izložiti

primjedbama i optužbama sa svih strana. Mi samo radimo ono što je nužno. Ali mi to radimo brzo i temeljito. Mi ćemo radije nekoliko godina nositi zakrpanu odjeću nego da naš narod nosi dronjke nekoliko stoljeća.

Koja je korist, na primjer, od modnih salona danas? Oni samo koriste svjetlo, grijanje, i radnike. Oni će se opet pojaviti kada rat završi, kada mi opet budemo imali vremena i želje za njim. Koja je korist od trgovina za uljepšavanje koje potiču na kult ljepote i troše ogromno vrijeme i energiju? U miru su one divne, ali beskorisne za trajanja rata. *[Naše se žene i djevojke ne trebaju brinuti.]* One će biti u mogućnosti pozdraviti naše pobjedonosne vraćajuće vojnike čak i bez njihove mirnodopske raskoši.

Vladini uredi će raditi brže i bit će manje birokratski. Ne ostavlja dobar dojam kada *[se sklone mape i]* uredi zatvore točno u osam sati. Ljudi ne postoje za urede, već uredi postoje za ljude. Čovjek mora raditi sve dok ne završi posao. To je zahtjev rata. Ako Führer to može, onda to mogu i njegovi plaćeni zaposlenici. Ako nema dovoljno posla za popunu produženog vremena, deset ili dvadeset ili trideset posto radnika će biti premješteno u ratnu proizvodnju i zamijeniti druge ljude zbog službe na ratištu. To je ono što se mora učiniti!

Ovo je istina za svaki ured kod kuće, i civilni i vojni. To će samo po sebi učiniti da rad u nekim uredima ide brže i lakše. Zbog rata moramo naučiti djelovati brže, ne samo cjelovitije. Vojnik na ratištu nema tjedne za promisliti stvari, proslijediti njegove misli na liniju ili ih ostaviti u prašnjavim mapama. On mora djelovati odmah ili će izgubiti svoj život. U domovini mi ne gubimo naše živote ako radimo sporo, ali time ugrožavamo život Reicha.

[Besmisleni poslovi u industriji i administraciji koji nemaju nikakve veze sa ratom također moraju biti zaustavljeni. Stvari koje su dobre i vrijedne u miru, mogu biti smiješne, blago rečeno, za trajanja rata. Na primjer, čuo sam da različiti uredi u Berlinu troše tjedne raspravljajući treba li riječ Akkumulator zamijeniti riječju Sammler. To je rezultiralo gomilom papira. Čini mi se, a vjerujem da se njemački narod slaže sa mnom, da ljudi koji troše vrijeme na takve gluposti za trajanja rata nisu potpuno zaposleni, i možda bi ih bilo bolje poslati u tvornicu oružja ili na ratište!]

Oni koji rade za narod moraju stalno davati narodu dobar primjer u svemu što rade. Trivijalne stvari ponekada mogu uzburkati javnost. Na primjer, uzrujavajuće je kada mladići i djevojke jašu konje kroz Tiergarten u Berlinu u 9 sati jutro. Njih može sresti radnica koja se vraća sa desetosatne noćne smjene, i koja možda ide kući da bi se brinula o svojih troje ili četvero ili petero djece. Prizor konjičke parade koja prolazi pokraj nje, kao da je mirnodopsko razdoblje, može ogorčiti dušu ove dobre vrijedne radnice. Ja sam, stoga, zabranio jahanje na svim javnim ulicama i parkovima u glavnomu gradu Reicha dok traje rat. Vjerujem da, čineći ovo, posvećujem pozornost na psihološke zahtjeve rata i izražavam valjano poštovanje prema ratištu. Vojnik sa Istočnog fronta, koji je na dopustu od nekoliko dana u Berlinu, i na primjer vidi taj prizor, steći će potpuno krivi dojam o glavnomu gradu Reicha. On ne vidi tvornice oružja u kojima stotine tisuća poštenih ljudi teško rade po dvanaest, četrnaest, i ponekada šesnaest sati dnevno, već vidi veseli, lijeni jahači klub. Koji će sliku o domovini on ponijeti sa sobom nazad na ratište!]

Svatko se mora naučiti obazrivosti prema ratnom moralu, i posvećivati pozornost na zahtjeve ljudi koji rade i koji ratuju. Mi nismo kvaritelji veselja, ali mi nećemo tolerirati one koji ometaju naš trud.

Na primjer, nepodnošljivo je da određeni muškarci i žene tjednima ljenčare naokolo u toplicama i izmjenjuju tračeve, i time uzimaju mjesta našim ranjenim vojnicima ili radnicima koji su zaslužili odmor nakon godinu [ili dvije] teškoga rada. To je nepodnošljivo, i mi smo tomu stali na kraj. Rat nije vrijeme za zabavu. Dok ne završi, mi pronalazimo našu najdublju zadovoljštinu u radu i borbi. Oni koji to sami ne razumiju moraju biti naučeni razumjeti, i natjerani ukoliko je potrebno. Možda će biti potrebite i najsurovije mjere.

Ne izgleda dobro, na primjer, kada mi posvetimo ogromnu promidžbu na temu: "Kotači se moraju okretati za pobjedu! " sa rezultatom da ljudi izbjegavaju bespotrebna putovanja, a vidimo da nezaposleni koji traže užitke pronadu više mjesta za sebe u vlakovima. Željeznica služi transportu ratnoga tereta i putnicima na ratnim zadacima. Samo oni koji se trebaju odmoriti od teškoga rada zaslužuju odmor. Führer nije imao niti dan odmora od početka rata. Pošto prvi čovjek države tako ozbiljno i odgovorno prihvaća svoju dužnost, onda se to mora tiho, ali nedvojbeno, očekivati od svakog građanina.

S druge strane, vlada čini sve što može da pruži radnicima relaksaciju koju trebaju o ovim napornim vremenima. Kazališta, kinematografi, i glazbene dvorane ostaju u punom radu. Krugoval radi na proširenju i poboljšanju svojeg programa. Nemamo namjeru našem narodu nametati raspoloženje zimskoga sivila. Sve što služi narodu i što održava njegovu borbenu i radnu snagu je dobro i važno za ratne napore. Mi želimo eliminirati suprotno. Zbog uravnoteženja mjera o kojima sam već govorio, ja sam [*u suradnji sa stranačkim kameradom Leyom,*] stoga naredio da se kulturne i intelektualne ustanove koje služe narodu ne umanjuju, nego radije povećavaju.

To se također odnosi i na sport. Sport danas više nije samo za određene krugove, već stvar cijeloga naroda. Oslobođenje od vojske za sportaše je neumjesno. Svrha sporta je očeličiti tijelo, s ciljem koristiti ga na odgovarajući način u vrijeme kada ga ljudi najviše trebaju. Ratište dijeli naše želje. Ono zahtijeva solidarnost sa cijelim njemačkim narodom u domovini. Mi više ne možemo tolerirati napore koji samo troše naše vrijeme i resurse. Više nećemo trošiti vrijeme na njih. Više se nećemo baviti kompliciranim upitnicima o svim mogućim predmetima. Mi se ne želimo brinuti oko tisuću malih stvari koje su možda bile važne u miru, ali su potpuno nevažne u ratu.

Mi znamo što moramo uraditi. Njemački narod želi da svatko, visoki ili niski, bogati ili siromašni, dijeli spartanski način života. Führer nam daje primjer, njega svatko mora slijediti. On poznaje samo rad i brigu. Mi ne želimo sve to prepustiti njemu, već radije želimo preuzeti od njega dio koji smo mi u mogućnosti podnijeti.

Današnjost ima značajnu sličnost za svakog nacionalsocijalista sa razdobljem borbe. Mi smo uvijek djelovali na isti način. Mi smo bili uz narod uvijek, i to je razlog zašto nas je narod slijedio. Mi smo uvijek nosili naš teret zajedno sa narodom, i zbog toga nam se teret nije činio

težak, već radije lagan. Narod je želio da ga se vodi. Nikada u povijesti narod nije iznevjerio hrabro i odlučno vodstvo u kritičnom času.

Dopustite mi neka kažem par riječi oko mjera u našim naporima za totalni rat koje smo već poduzeli. Problem je oslobođenje vojnika za ratište, i oslobođenje radnika za vojnu industriju. To su primarni ciljevi, čak i po cijenu našeg životnog standarda za trajanja rata. To ne znači trajno nazadovanje našeg životnog standarda. To je samo način dosezanja kraja.

Kao dio ove kampanje, stotine tisuća oslobođenja od vojske mora biti eliminirano. Ta su oslobođenja bila data zato što nismo imali dovoljno stručnih radnika za popuniti pozicije koje bi bile ostale otvorene ukoliko bismo ih opozvali. Razlog za naše tekuće mjere je mobilizirati neophodne radnike. Zato smo apelirali na muškarce koji nisu zaposleni u ratnoj ekonomiji, i na žene koje uopće nisu zaposlene. Oni neće i ne smiju ignorirati naš poziv. Dužnost žene da radi je široka. To, međutim, ne znači da samo oni obuhvaćeni zakonom trebaju raditi. Svatko je dobrodošao. Što se više ljudi priključi ratnim naporima, moći ćemo više vojnika osloboditi za ratište [*, i Führer će moći jače napasti u dolazećem ljetu*].

Naši neprijatelji drže da njemačke žene nisu sposobne zamijeniti muškarce u ratnoj ekonomiji. To je možda istina za neka određena polja teškoga rada. Ali ja sam uvjeren da je njemačka žena odlučna popuniti mjesto muškarca koji odlazi na ratište, i to učiniti što je prije moguće, i u potpunosti! Ne trebamo isticati boljševički primjer. Godinama, na milijune najboljih njemačkih žena su radile uspješno u ratnoj proizvodnji, i one nestrpljivo čekaju da im se pridruže i pomognu i ostale žene. Sve one koje se pridruže u radu samo se valjano zahvaljuju onima na ratištu. Stotine tisuća su se već pridružile, i još stotine tisuća će se pridružiti. Nadamo se da ćemo uskoro osloboditi vojske radnika, koje će onda osloboditi vojske borbenih vojnika.

Imao bih loše mišljenje o njemačkim ženama kada bih vjerovao da one ne žele slušati moj apel. One neće tražiti pridržavanje slova zakona, ili se provući kroz rupe u zakonu. [*Ja ne vjerujem u to. Ja to ne mogu ni zamisliti.*] Nekolicina koja to možda i pokuša neće uspjeti. Mi nećemo prihvaćati doktorske ispričnice. Niti ćemo prihvaćati alibi da se mora pomagati mužu ili rođaku ili dobru prijatelju i na taj način izbjeći rad. Mi ćemo odgovoriti na odgovarajući način. Nekolicina koja to možda pokuša će jedino izgubiti poštovanje ostalih oko njih. [*Mi ih nećemo zaboraviti; sjetit ćemo ih se nakon rata.*] Narod će ih prezirati.

Nitko ne očekuje da žena koja nema neophodnu tjelesnu snagu ide raditi u tvornicu tenkova. Međutim postoje brojni drugi poslovi u ratnoj proizvodnji koji ne zahtijevaju veliku tjelesnu snagu, a žena ih može obavljati čak i ako dolazi iz bolje stojećih krugova. Nitko nije pre dobar za raditi, i mi svi imamo samo izbor odreći se svega što imamo, ili sve izgubiti.

Također je vrijeme za pitati žene sa pomoći u domaćinstvu, trebaju li je stvarno. Žena se sama može brinuti o kući i djeci, osloboditi slugu za druge zadatke, ili ostaviti kuću i djecu na brigu slugi ili NSV [stranačka organizacija za socijalnu skrb], i sama otići na posao. Život možda

neće biti tako ugodan kao što je za vrijeme mira. [*Kada tata dođe kući, mama možda još neće imati spremnu večeru.*] Ali mi više nismo u miru, mi smo u ratu. Može nam biti ugodno

nakon što pobijedimo u ratu. Sada mi moramo žrtvovati naš komfor u svrhu postizanja pobjede.

Supruge vojnika ovo zasigurno razumiju. One znaju da je njihova dužnost prema njihovim supruzima podupirati ih obavljajući posao koji je važan za ratni napor. To je posebice istina u poljodjelstvu. Supruge farmera su postavile dobar primjer. I muškarci i žene moraju biti sigurni da nitko ne radi manje za trajanja rata nego što su činili u miru; umjesto toga više se posla mora obaviti u svakom području.

Čovjek, usput, ne smije učiniti grješku da sve prepusti vladi. Vlada može jedino postaviti široke smjernice. Dati život za te smjernice je posao radnika, pod stranačkim vodstvom koje nadahnjuje. Brza akcija je prijeko potrebna. Čovjek mora ići iznad zakonskih potraživanja. "Dragovoljac!" je slogan.

Kao Gauleiter Berlina, apeliram ovdje iznad svega na sve moje Berlince. Oni su dali dovoljno dobrih primjera plemenitog ponašanja i hrabrosti tijekom rata tako da oni neće iznevjeriti ovdje. Njihovo praktično ponašanje i dobro raspoloženje čak i u ratu im je zaradilo dobro ime širom svijeta. Ovo se dobro ime mora održavati i osnaživati! Ako ja apeliram mojim Berlincima da obave neki važni posao brzo, temeljito, i bez prigovora, ja znam da će oni to ispuniti. Mi ne želimo prigovarati zbog poteškoća dana ili biti čangrizavi jedni prema drugima. Radije se želimo ponašati ne samo kao Berlinci, već također i kao Nijemci, obavljajući posao, djelujući, preuzimajući inicijativu i radeći nešto, a ne ostavljati to nekom drugom.

Koja bi njemačka žena htjela ignorirati moj apel u ime onih koji se bore na ratištu? Tko bi htio staviti svoj osobni komfor iznad nacionalne dužnosti? Tko bi s obzirom na ozbiljnu prijetnju sa kojom smo suočeni htio prije svega razmišljati o svojim egoističnim osobnim potrebama umjesto o zahtjevima rata koji dolazi?

Odbacujem s prijezirom neprijateljske tvrdnje da mi imitiramo boljševizam. Mi ne želimo imitirati boljševizam, mi ga želimo poraziti, s kojim god potrebitim mjerama, kao što smo učinili u razdoblju borbe. Njemačka žena će najbolje razumjeti što mislim, jer ona već dugo zna da je rat u kojem se naši ljudi bore iznad svega rat za zaštitu njezine djece. Njezino se najsvetije dobro štiti najdragocjenijom krvlju našega naroda. Njemačka žena mora spontano objaviti njezinu solidarnost sa borcima. Bolje joj je već sutra pridružiti se redovima od milijuna radnika u domovinskoj vojsci, nego prekosutra. Rijeka spremnosti mora teći kroz njemački narod. Ja očekujem da će se nebrojene žene, a iznad svega svi muškarci, koji ne obavljaju prijeko potrebni ratni posao javiti vlastima. Onaj koji brzo daje, daje dvostruko.

Naša se sveopća ekonomija konsolidira [*kao što je već bilo objavljeno u tisku*]. Ja znam da puno naših ljudi podnosi velike žrtve. Ja razumijem njihove žrtve, i vlada ih nastoji održavati na neophodnom minimumu. Ali neke moraju ostati, i nažalost moraju se pojaviti nove. Kada rat bude gotov, izgradit ćemo ono što sada eliminiramo, još velikodušniji i još ljepše, i država će pomoći.

Energično odbacujem optužbe da će naše mjere eliminirati srednji stalež ili rezultirati monopolističkom ekonomijom. Srednji stalež će povratiti svoj ekonomski i socijalni položaj nakon rata. Tekuće mjere su neophodne za ratni napor. One ne ciljaju na strukturalnu transformaciju ekonomije, već jedino na ostvarenje totalne pobjede što je prije moguće.

Ne osporavam činjenicu da će ove mjere uzrokovati probleme u dolazećim tjednima. One će nam, međutim, dati vremena za disanje. Mi polažemo temelje za akcije dolazećega ljeta, bez da obraćamo pozornost na neprijateljske prijetnje i hvalisanja. Ja sam sretan što njemačkom narodu otkrivam ovaj plan za pobjedu. Narod ne samo da prihvaća ove mjere, narod ih je i zahtijevao, zahtijevao snažnije nego ikada prije za trajanja rata. Narod želi sveobuhvatnu i brzu akciju! Vrijeme je za to! Moramo iskoristiti naše vrijeme za pripremu za dolazeća iznenađenja.

U prošlim godinama, mi smo često opozivali primjer Fredericka Velikog u novinama i govorima. Stvarno nismo imali pravo to činiti. Jedno vrijeme tijekom Trećeg šleskog rata, Frederick II je imao pet milijuna Prusa, prema Schlieffenu, protiv 90 milijuna neprijatelja. U drugoj od sedam paklenih godina on je pretrpio poraz koji je uzdrmao pruske temelje. On nikada nije imao dovoljno vojnika i oružja za borbu bez da sve riskira. Njegova je strategija uvijek bila jedna od improvizacija. Njegov je princip bio napasti neprijatelja kada god je to moguće, sukobiti se sa njim gdje god ga sreo. On je pretrpio poraze, ali to nije bilo odlučujuće. Ono što je bilo odlučujuće jest to da se Veliki Kralj nije slomio, da ga nisu uzdrmale promjenjive sreće rata, da je njegovo snažno srce svladalo svaku opasnost. Na kraju sedam godina rata, on je imao 51 godinu. Nije imao zube, patio je od gihta, i mučile su ga tisuće bolova, ali je stajao iznad opustošenog bojnog polja kao pobjednik.

Kako možemo uspoređivati našu situaciju sa njegovom? Pokažimo istu volju i odlučnost kao on, i kada dođe vrijeme učinimo isto što je i on, ostajući neuzdrmani kroz sve zaplete sudbine, i kao on pobijediti u borbi čak i pod najneizglednijim okolnostima. Nemojmo nikada posumnjati u veliku stvar za koju se borimo.

Ja sam čvrsto uvjeren da je njemački narod duboko ganut udarcem sudbine u Staljngradu. On je gledao u lice tvrdog i nemilosrdnog rata. On zna groznu istinu. *[On je odlučan slijediti Führera kroz sve. Mi imamo hrabre i odane saveznike na našoj strani. Talijanski narod, pod vodstvom svojeg velikog Ducea, će nas slijediti na putu pobjede. Fašistička doktrina ga je pripremila za veliki sud sudbine. U Istočnoj Aziji, hrabri japanski narod zadaje udarac za udarcem Anglo-Saksonskoj vojnoj sili. Tri velike svjetske sile se bore protiv plutokratske tiranije. Što nam se može dogoditi ako susretnemo ključni ispit ovoga rata sa čvrstom odlučnošću? Nema dvojbe oko izvjesnosti naše pobjede!]*

Dok se na našem ratištu na Istoku odvija divovska obrambena bitka protiv napada sa stepa, naše podmornice vode rat po svjetskim oceanima. Neprijateljsko brodogradilište trpi gubitke koji se nikako ne mogu nadoknaditi, bez obzira koliko se oni trudili prepraviti stare brodove ili napraviti nove. A dolazećega ljeta, neprijatelj će opet upoznati našu napadačku silu! Njemački narod je odlučan koristiti svu svoju energiju za opskrbiti Führera sa neophodnim resursima za to postići. To je najvažniji zadatak ovoga časa!

Bližim se svojem zaključku.] Engleski i američki tisak je zadnjih dana nadugačko pisao o stavu njemačkog naroda za trajanja ove krize. Englezi misle da poznaju njemački narod bolje nego mi, njegovo vlastito vodstvo. Oni daju licemjerne savjete što bismo mi trebali učiniti a što ne. Oni vjeruju da je njemački narod danas isti kao što je bio u studenom 1918. kada je postao žrtva njihovog uvjerljivog lukavstva. Ja ne trebam dokazivati neispravnost njihovih tvrdnji. To će svakoga dana dokazivati njemački ratnici i radnici.

Međutim, da bismo jasno pokazali istinu, moji njemački kameradi, ja vam želim postaviti niz pitanja. Želim da na njih odgovorite najbolje što znate, prema vašoj savjesti. Kada je moj auditorij spontano odobravao 30. siječnja, engleski *[- američki - drugim riječima židovski]* tisak je objavio slijedećega dana da je sve to bio promidžbeni show koji ne pokazuje stvarno mišljenje njemačkog naroda *[, što Židovi znaju bolje nego mi]*.

Ja sam pozvao na današnji skup presjek cijeloga njemačkog naroda u najboljem smislu riječi. Ispred mene su redovi ranjenih njemačkih vojnika sa Istočnog fronta, bez nogu i ruku, sa ranjenim tijelima, oni koji su izgubili vid, oni koji su došli sa medicinskim sestrama, ljudi u cvijetu mladosti koji stoje sa štakama. Među njima su pedesetorica koji nose Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit Eichenlaub², sjajni pokazatelji naše borbe na ratištu. Iza njih su radnici iz berlinskih tvornica tenkova. Iza njih su stranački dužnosnici, vojnici iz borbene vojske, doktori, znanstvenici, umjetnici, inženjeri i arhitekti, učitelji, službenici i zaposlenici iz ureda, ponosni predstavnici svakoga područja našega intelektualnog života koji čak i usred rata stvaraju čuda u ljudskim izumima i genijalnosti. Širom Palače sportova vidim tisuće njemačkih žena. Mladež je ovdje, kao i ljudi u godinama. Niti jedan stalež, niti jedno zanimanje, niti jedno godište nije ostalo nepozvano. *[Židovi ovdje nemaju predstavnika!]* Ja s pravom mogu reći da je ispred mene okupljen reprezentativni uzorak cijeloga njemačkog naroda, i sa ratišta i iz domovine. Je li to istina? Da ili ne?

Vi, moji slušatelji, ovoga trena svijetu predstavljate cijelu naciju. Ja vam želim postaviti deset pitanja na koja ćete odgovoriti njemačkom narodu širom svijeta, ali posebice našim neprijateljima, koji nas slušaju putem krugovala. Jeste li voljni?

Englezi drže da je njemački narod izgubio vjeru u pobjedu.

Ja vas pitam: Vjerujete li skupa sa Führerom i nama u konačnu totalnu pobjedu njemačkog naroda *[njemačkog oružja]*? Ja vas pitam: Jeste li odlučni slijediti Führera kroz sve i svašta do pobjede, i jeste li voljni prihvatiti najteže osobne terete?

Drugo, Englezi govore da je njemački narod umoran od borbe.

Ja vas pitam: Jeste li spremni slijediti Führera kao falanga domovine, stojeći iza borbene vojske i voditi rat divljom odlučnošću kroz sve zaokrete sudbine dok pobjeda ne bude naša?

Treće: Englezi drže da njemački narod više ne želi prihvaćati vladine rastuće zahtjeve za ratni posao.

² viteški križ željeznog križa sa hrastovim lišćem

Ja vas pitam: Jeste li vi i njemački narod voljni raditi, ako Führer naredi, deset, dvanaest, a ako bude nužno i četrnaest ili šesnaest sati dnevno, i dati sve od sebe za pobjedu?

Četvrto: Englezi drže da se njemački narod odupire vladinim mjerama za totalni rat. Da narod ne želi totalni rat, već kapitulaciju!

Ja vas pitam: *Želite li totalni rat?* Ako bude potrebno, želite li totalniji i radikalniji rat nego što mi danas uopće možemo zamisliti?

Peto: Englezi drže da je njemački narod izgubio vjeru u Führera.

Ja vas pitam: *[Vjerujete li Führeru?]* Je li vaše povjerenje u Führera veće, vjernije i nepokolebljivije nego ikada prije? Jeste li apsolutno i potpuno spremni slijediti ga kudgod on išao i činiti sve što je potrebno za privođenje rata pobjedonosnomu kraju?

Šesto, ja vas pitam: Jeste li od sada spremni dati vašu punu snagu za opskrbiti *[naše očeve i braću koji se bore na]* Istočnom frontu sa ljudstvom i municijom potrebitom da se pobijedi boljševizam? *[Jeste li spremni to učiniti?]*

Sedmo, ja vas pitam: Polazete li svetu prisegu ratištu da domovina stoji uspravno i nepokolebljivo iza njih, i da ćete im dati sve što trebaju za pobjedu?

Osmo, ja vas pitam: Želite li, pogotovo vi žene, da vlada učini sve što može za ohrabriti njemačke žene da ulože svoju punu snagu u posao za podršku ratnih napora, i oslobode muškarce za ratište kad god je to moguće. *[Je li to ono što želite?]*

Deveto, ja vas pitam: Odobravate li, ako je nužno, najradikalnije mjere protiv male grupe zabušanata i trgovaca na crno koji se usred rata ponašaju kao da je mir i koriste potrebe nacije za svoje vlastite sebične namjene? Slažete li se da oni koji štete ratnom naporu trebaju izgubiti glave?

Deseto i posljednje, ja vas pitam: Slažete li se da se u ratu iznad svega, prema platformi nacionalsocijalističke stranke, ista prava i dužnosti trebaju odnositi na svakoga, da domovina treba podnijeti teški teret rata zajedno, i da se tereti moraju raspodijeliti jednako između visokih i niskih i bogatih i siromašnih? *[Je li to ono što želite?]*

Ja sam vas pitao; vi ste mi dali vaše odgovore. Vi ste dio naroda, i vaši odgovori su odgovori njemačkog naroda. Vi ste rekli našim neprijateljima ono što su trebali čuti tako da više neće imati iluzije ili krive ideje.

Sada, isto kao i u prvim satima naše vladavine i kroz deset godina koje su slijedile, mi smo čvrsto vezani u bratstvu sa njemačkim narodom. Najmoćniji saveznik na zemlji, narod, stoji iza nas i odlučan je slijediti Führera, što god bilo. Narod će prihvatiti najteže terete za postizanje pobjede.

Stojim ispred vas, ne samo kao glasnogovornik vlade, već i kao glasnogovornik naroda. Moji stari stranački prijatelji su oko mene, iz visokih ureda naroda i vlade. Stranački kamerad Speer sjedi pored mene. Führer mu je dao veliki zadatak da mobilizira njemačku vojnu

industriju i opskrbi ratište svim potrebitim oružjem. Stranački kamerad dr. Ley sjedi pored mene. Führer mu je povjerio vođenje njemačke radne snage, školovati i trenirati ih u neumornom radu za ratni napor. Mi osjećamo duboku zahvalnost prema našem stranačkom kameradu Sauckelu, komu je Führer povjerio da dovede Reichu nebrojene stotine tisuća radnika za podršku naše nacionalne ekonomije. Svi predvodnici stranke, vojska, i vlada su također sa nama.

Mi smo djeca našega naroda, iskovani zajedno u ovom najkritičnijem času naše nacionalne povijesti. Mi prisežemo vama, mi prisežemo ratištu, mi prisežemo Führeru, da ćemo zajedno oblikovati domovinu u silu u koju će se Führer i njegovi borbeni vojnici moći apsolutno i slijepo pouzdati. Mi obećavamo da ćemo učiniti sve u našem životu i poslu što je potrebno za pobjedu. Mi ćemo napuniti naša srca sa političkom strasti, sa vječnim plamenom koji je gorio tijekom velike borbe stranke i države. Mi nikada za trajanja ovoga rata nećemo postati plijen krivoga i licemjernoga objektivizma koji je donio njemačkoj naciji toliko nesreće kroz njenu povijest.

Kada je počeo ovaj rat, mi smo okrenuli pogled prema samoj naciji. Ono što služi njenoj borbi za život je dobro i mora biti održavano i ohrabreno. Ono što šteti njenoj borbi za život je loše i mora biti eliminirano i odstranjeno. Sa gorućim srcima i hladnih glava mi ćemo nadvladati glavne probleme ove faze rata. Mi smo na putu prema konačnoj pobjedi. Ta pobjeda počiva na našoj vjeri u Führera. On očekuje od nas da učinimo ono što će baciti u sjenu sve što smo učinili u prošlosti. Mi ga ne želimo iznevjeriti. Kao što se mi ponosimo njime, on bi se trebao ponositi nama.

Velike krize i poremećaji nacionalnoga života pokazuju tko su pravi muškarci, i također prave žene. Više nemamo pravo govoriti o slabijem spolu, jer oba spola pokazuju istu odlučnost i strastvenu duhovnu snagu. Nacija je spremna na sve. Führer je zapovjedio, i mi ćemo ga slijediti!

Ako smo ikada odano i nepokolebljivo vjerovali u pobjedu, onda je to u ovom času nacionalne refleksije i kontemplacije. Mi ju vidimo ispred nas, samo trebamo posegnuti za njom. Mi joj odlučno moramo sve podrediti. To je najvažnija dužnost ovoga časa. Neka slogan bude:

Nun, Volk, steh auf und Sturm brich los!

Sada, nacija, ustani i neka se oluja oslobodi!

(Ministrove završne riječi su se izgubile u neprekidnom olujnom pljesku)

